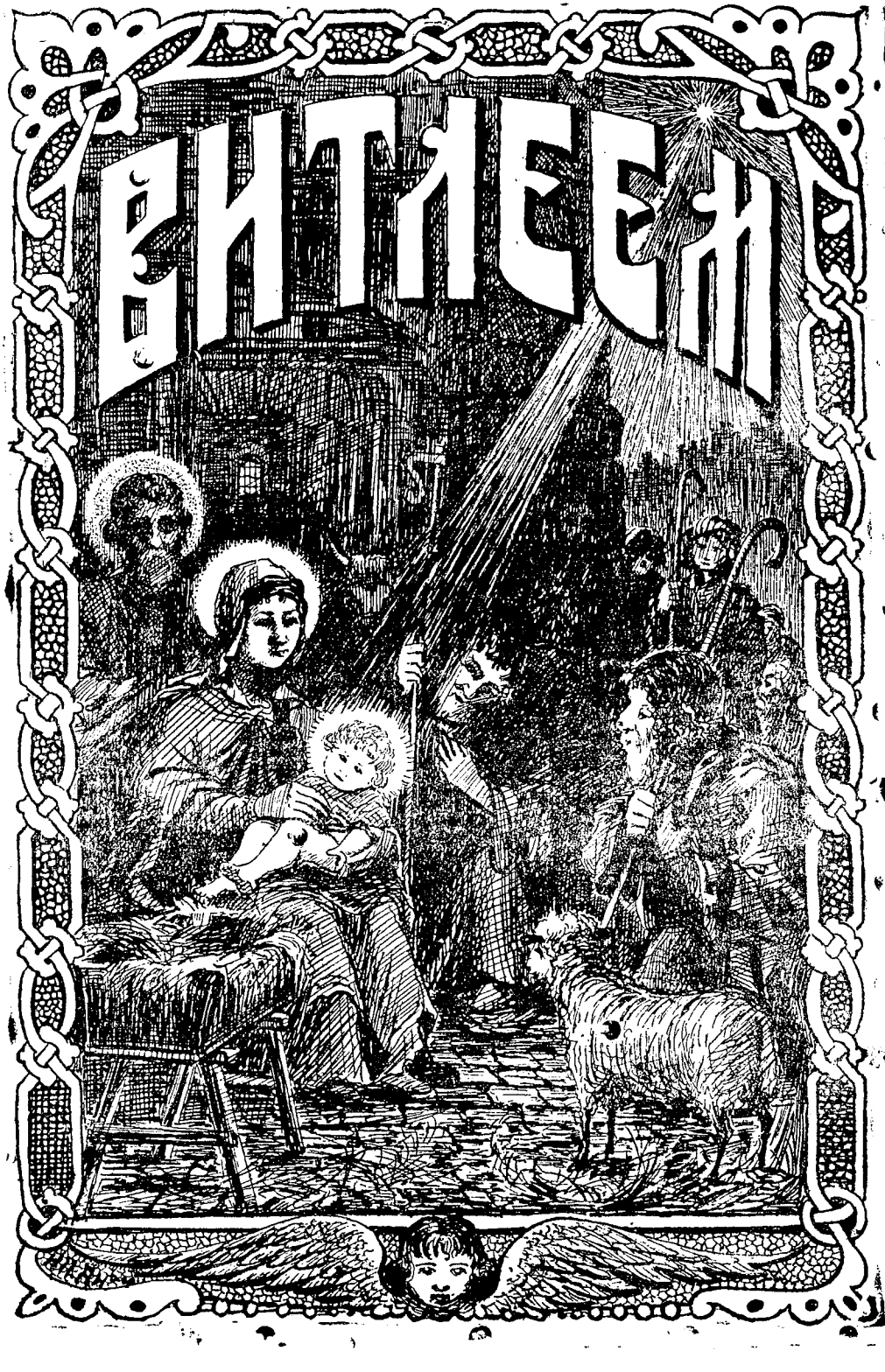

ВНТЕЕ

1923 ДЕКЕМВРИЙ 1923

Има 31 дни. Деньтъ е 9 часа, а нощьта — 15.

н.ст.			ст.	ст.	
1	с.	мжчен. Платонъ	18		
2	н.	**27 † Преподоб. Варлаамъ**	19		
3	п.	препод. Гр. Декаполитъ	20		
4	в.	† **Въведение Богородично**	21		
5	с.	св. апост. Филимонъ	22		
6	ч.	св. Амфилохия	23		
7	п.	* мжчен. Екатерина	24		
8	с.	св. мжчен. Климентъ	25		
9	н.	**28 † Преподоб. Алипий**	26		
10	п.	мжчен. Як. Персянинъ	27		
11	в.	препод. Стефанъ Новий	28		
12	с.	мжчен. Парамонъ	29		
13	ч.	апост. Андрей	30		
14	п.	пророкъ Наумъ	1		
15	с.	пророкъ Авакумъ	2		
16	н.	**29 † Пророкъ Софоний**	3		
17	п.	* велик-ца Варвара	4		
18	в.	* пр. Сава Освещений	5		
19	с.	† **Св. Никола**	6		
20	ч,	св. Амфроси Медиоланский	7		
21	п.	препод. Панания	8		
22	с.	* Зачатие св. Анна	9		
23	н.	**30 † Мжченикъ Мина**	10		
24	п.	препод. Данаилъ Стълпникъ	11		
25	в.	св. Спирдонъ Чудотв.	12		
26	с.	мжчен. Евстрати	13		
27	ч.	мжчен Тирсъ	14		
28	п.	великом. Елевтерий	15		
29	с.	пророк Агей	16		
30	н.	**31 † Пророкъ Данаилъ**	17		
31	п.	мжчен. Севастиянъ	18		

Въ всѣко нѣщо, както искате човѣцитѣ да правятъ на васъ, така и вие правѣте на тѣхъ, защото това е законътъ и пророцитѣ.

Гл. 7. ст. 12. Матея.

РЕЛИГИОЗНО-НРАВСТВЕНО СПИСАНИЕ ЗА ДЕЦА.

Година I. Ноември и Декем. 1923 г. Книжка IX и X.

Праздникъ.

Ведра утринь. Въ тишината
Въ хоръ камбанитѣ звънятъ,
Сякашъ ангели отъ небесата
Съ химнъ възторженъ ни зовятъ.

Съ радость свѣтла озарени,
Млади стари и деца,
Бързатъ въ храма премѣнени,
Бързатъ съ грѣйнали лица.

И смирено колѣничатъ
Съ взоръ препълненъ отъ любовь,
Молятъ Бога за утеха,
Крепкость, здраве и покровъ.

Богъ незримъ отъ висинето
Слуша топлитѣ молби,
И изпраща отъ небето
Миръ на тѣхнитѣ души.

Той сърдцата имъ очистя
И ги пълни съ благодать,
Кротки ангели изпраща
Надъ живота имъ да бдятъ.

Г. Костакевъ.

Бабини поуки.

Чичо Божилъ.

Въ едно село живѣеше единъ мѫжъ, когото наричаха чичо Божилъ. Той бѣше разуменъ, работливъ и порядъченъ селянинъ и домакинъ: навреме орѣше, навреме сѣеше, и жито му се раждаше повече, отколкото на другитѣ.

Дойде лоша година: не се роди нито жито, нито трева. Настана есень, гледатъ хората — беда: нито за данъка, нито за ядене има. Само чичо Божилъ има жито—стояха му купи отъ по-прежната жътва. И мислѣха хората:

—Ето на́ — ще спечели чичо Божилъ! Каквато цена поиска за житото, такава ще вземе: при нуждата никой не ще се пазари.

А чичо Божилъ повика при себе си най-беднитѣ селяни и имъ каза:

— Вие сега се нуждаете отъ хлѣбъ, а у мене има много жито. Помогнете ми да овършѣя неовършенитѣ купи снопи и си вземете всѣки колкото му е нуждно до нова жетва.

Не знаеха хората какъ да отблагодарятъ на чича Божила.

Узнаха за това беднитѣ отъ други села, и тамъ имаше гладъ, дойдоха и тѣ при Божила за хлѣбъ. Той не отказа: дава и на свои, и на чужди.

— Ще давамъ, до като има, а после каквото Богъ даде. Богъ заповѣдва да се дава на тѣзи, които искатъ, — отговори единъ день на жена си чичо Божилъ, когато го запита защо прави това.

Следъ лошата година имаше такава жетва, каквато хората отдавна не помнѣха. Събраха селянитѣ житото, овършѣха го и тръгнаха да изплащатъ дълга си на Божила: всѣки докара въ двора му, колкото бѣ взелъ.

— Вземи житото — казваха тѣ, — а милостьта ти до животъ не ще забравимъ: ти спаси отъ гладна смърть насъ и нашитѣ дѣца.

— Вашето жито азъ не ще взема — отговаряше чичо Божилъ на селянитѣ: — азъ имамъ много ново. Благодарете на Бога, а не менѣ. Той ви помогна въ нуждата: ако не ми бѣше далъ достатъчно, нищо и азъ не бихъ могълъ да ви дамъ.

Колкото и да го молиха селянитѣ, все пакъ чичо Божилъ не взе житото.

— Не, братя, вашия хлѣбъ азъ не ще взема, — казваше имъ той: — а ако вие имате излишъкъ, раздайте го на хората. Мнозина и сега сж въ нужда. Презъ пролѣтьта тѣ нѣмаха що да посѣятъ, затова добрата жетва не имъ помогна.

— Да бжде както ти искашъ, — казаха селянитѣ: — ще раздадемъ житото на беднитѣ. Нека заедно съ насъ се молятъ Богу за тебе.

Каквото и зло да се случеше съ нѣкого, чичо Божилъ бѣше всѣкога готовъ да помогне.

Изгорѣха въ съседното село десеть кжщи. Божилъ изпрати на всѣка кжща по двесте лева пари и по една коса за косене.

След половинъ година изгоря друго село, а пострадалитѣ тръгнаха по просия. Знаеха и тѣ за чича Божила и дойдоха при него. Въ това време той имаше малко пари и малко жито. Раздѣли житото между пострадалитѣ, но то за мнозина не стигна.

— Ето азъ имамъ излишенъ конь, — каза той: — вземете го, продайте го и си купете жито.

Превела от Руски: Зора.

Не всичко за себе си.

Въ хубаво едно подбалканско селце отдавна живѣеше дѣдо Иванъ съ своитѣ три сина. Бабичката му, Богъ да я прости, отдавна се бѣше поминала, а той самичъкъ се грижеше за своитѣ дѣца. Даде Богъ порастнаха и почнаха да помагатъ на своя добъръ баща. Какъ доволенъ и щастливъ бѣше като ги гледаше единъ отъ другъ по-здрави, по-пжргави. Но най-щастливъ се считаше дѣдо Иванъ, когато синоветѣ му вече си отбиха единъ следъ другъ воената тегоба. „Време е вече да оженя най-голямото си момче, стига сме били сами, често казваше на съседите си. Тая зима, ако е рекълъ Богъ, ще му подиримъ нѣкое добро булче.“ Но, нещешъ ли, още презъ есеньта се обяви война и тримата му синове отидоха въ редоветѣ на войската, за да изпжлнятъ отечествения си дългъ.

За голѣмо нещастие и тримата загинаха на бойното поле. Когато тѣхни другари се завърнаха и казаха това на дѣда Ивана, той порони едри сжлзи, въздъхна и рече: „Господь даде, Господь взе, нека бжде името му благословено сега, всѣкога и во вѣки“.

Дѣдо Иванъ остана съвсемъ самичъкъ. Годинкитѣ му бѣха доста напреднали, при все, че още се държеше. Едно благочестиво семейство, като го гледаше да се измжчва денемъ и нощемъ самъ-самиченичъкъ, прибра го при себе си, за да може отчасти поне да облекчи положението му. За това благодеяние горкия старецъ какъ ли не се стараеше да се отплати на семейството. Къткаше и хранѣше кокошкитѣ и пилетата, чистѣше кочинитѣ и хранѣше прасетата, бавѣше и залъгваше децата, когато родителитѣ имъ бѣха по работа, а презъ пролѣтьта и лѣтото подреждаше и поливаше дворната градинка.

Къмъ края на есеньта, когато всичко отъ градината бѣше вече прибрано, дѣцата забелѣзаха единъ день дѣдо Иванъ въ нея да копае дупка. Отичаха при него и го попитаха: „Дѣдо, защо копаешъ тая дупка?“

— Не виждате ли, милички? Управителтъ на разсадника ми даде тая фиданка — хубава, облагородена круша: ще я посадя въ тая дупка.

Децата се позасмѣха, изгледаха своя любимъ дѣдо и по-голѣмичкото отъ тѣхъ му каза:

„Ами кога, дѣдо, тая фиданка ще порастне и даде плодове, за да вкусишъ отъ тѣхъ?“

— Ахъ, мили дѣца, не всичко човѣкъ трѣбва да прави за себе си! Азъ, може би, скоро ще умра, но фиданката ще остане, ще расте и, когато стане голѣмо дърво, ще даде плодъ. Отъ тоя плодъ ще ядете вие, ще си спомняте за мене и ще казвате: „Богъ да прости дѣда Ивана. Той посади тая круша“.

Както каза дѣдо Иванъ на децата, тъй и стана. Той почина наскоро, но и до днесь, който яде отъ плодоветѣ на посадената отъ него круша, спомня си съ благоговѣние името му.

Архимандритъ Инокентий.

Грѣхъ и разкаяние.

Презъ всѣко време грѣхътъ ни дебне и на всѣка крачка ни поставя примки — дано нѣкакъ си отъ невниманме попаднемъ въ тѣхъ. На всѣка крачка трѣбва да бѫдемъ внимателни, иначе, изгубени сме. Мѫчно е, до като единъ пѫть само сгрѣшимъ, защото ако ние направимъ крачка къмъ грѣха, грѣха прави хиляди къмъ насъ.

Всѣки човѣкъ грѣши, но не всѣки остава робъ на грѣха. Длѫжни сме да се пазим, но ако нѣкой сгрѣши, по една или друга причина, веднага трѣбва да се разкае и да гледа часъ по-скоро да се откопчи отъ грѣха, въ когото е попадналъ.

Кой е сгрѣшилъ повече отъ еврейския царь Давида? и кой се е разкаялъ по-добре отъ него? Искате ли да се увѣрите въ това, прочетете въ Библията книгата Псалми.

Въ петдесетия псаломъ той казва: „Сърдце съкрушено и разкаено, Боже, ти нѣма да презрешъ.“

А каква голѣма разлика ни представлява него-

виятъ предшественикъ, царь Саулъ! Той билъ потъналъ до уши въ грѣхове и престжпления, но нито веднажъ не помислилъ, че трѣбва да се разкае и очисти душата си отъ грѣховетѣ, чрезъ сълзитѣ на покаянието.

Спомнихъ си по този случай за една майка, която имаше две деца и ги гледаше като очитѣ си — Радко и Любко.

Единъ день тя имъ даде две топки, едната желѣзна, а другата гумена и ги изпрати въ двора да си играятъ. Въ двора децата весело почнаха да подхвърлятъ топкитѣ. Голѣмо бѣше очудването имъ, когато забелѣжиха, че гумената топка, колкото и силно да я удрѣха о земята, толкозъ по-високо отскачаше надъ главитѣ имъ, а желѣзната—обратно. Колкото по-силно я удрѣха о земята, толкова по-дълбоко се заравяше въ нея. Помжчиха се да си обяснятъ защо става това така, но не можаха. Отидоха при майка си и я попитаха. Майка имъ ги погали и каза: „Милички деца, азъ ви дадохъ тия две различни топки, за да видите сами разликата между едно добро и едно лошо дете. Доброто дете прилича на гумената топка. То може нѣкога да забрави родителскитѣ съвети, да сгрѣши и направи нѣщо лошо, но веднага се опомня, разкайва се и се връща къмъ даденитѣ му съвети, тъй както гумената топка се връща къмъ този, който я е ударилъ о земята. Лошото дете прилича на желѣзната топка. То, щомъ тръгне по пжтя на непослушанието, непокорството и грѣха, не се опомня, нито пъкъ си спомня вече за родителскитѣ съвети. Изгубва се въ свѣта и се заравя въ собственитѣ си грѣшки и престжпления, както желѣзната топка се заравя въ пръстьта, щомъ я ударите о земята.“

„Така е, драги деца, и съ грѣшнитѣ хора. Едни щомъ сгрѣшатъ, веднага се опомнятъ, повръщатъ се като гумената топка и съ сълзи на очи тичатъ при Спасителя Исуса Христа да пречисти и освети тѣхнитѣ души. Други пъкъ, напротивъ! Щомъ извършатъ нѣкой грѣхъ, свикватъ съ него и му оставатъ робъ

за презъ целъ животъ. Не си спомнятъ за Исуса Христа, който пролѣ кръвьта си на кръста, за да ни просвети и очисти отъ всѣки грѣхъ, а затъватъ все по-дълбоко и по-дълбоко въ грѣховетѣ си, както желѣзната топка въ земята."

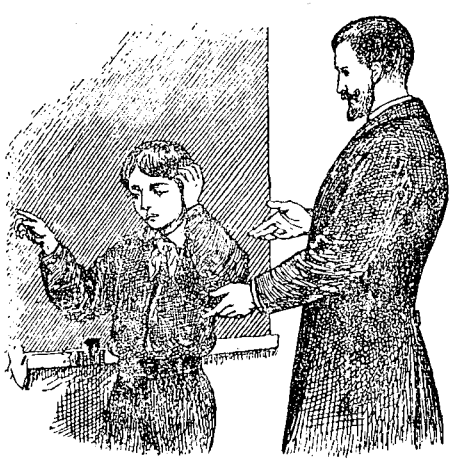
„Дѣца, покорявайте се на родителитѣ си въ всичко и слушайте тѣхнитѣ съвети, защото това е угодно на Бога," казва апостолъ Павелъ въ посланието си до Колосянитѣ. гл. III, ст. 20.

Свещ. П. Икономовъ.

Истината е най-доброто от всичко.

На Крумча, ученикъ въ второ отдѣление, подарили ножче. Зарадвалъ се твърде много отъ подаръка си и почналъ съ него да рѣже всичко, каквото му попадне. Занелъ ножчето и въ училище. За да се похвали на другаритѣ си, че много рѣже, почналъ да го опитва по чиноветѣ и тукъ таме нарѣзалъ нѣкои отъ тѣхъ. Учительтъ, като влѣзалъ въ часъ, забелѣзал нарѣзанитѣ чинове и попиталъ: „Кой направи това? За такива нѣща виновния трѣбва строго да се накаже! Не трѣбва да се повреждатъ училищнитѣ вещи!"

Крумчо почервенѣлъ. Излѣзалъ предъ учителя си и казалъ: „Накажете мене, Господинъ Учителю, защото азъ повредихъ чиноветѣ" и заплакалъ.

Учительтъ приближилъ до него, изгледалъ го строго и му казалъ: „Ти не си направилъ добре, и за това трѣбва да бъдешъ строго наказанъ, но защото каза истината и не укри престъплението си, прощавамъ ти. Истината е най-доброто от всичко. Вѣрвамъ, Крумчо, че другъ пѫть нѣма да правишъ такова нѣщо."

Всички сме една челядь и имаме единъ татко на небесата.

Ето предъ насъ една селска кжща съ своя сламенъ покривъ. Майката седи на вратата и преде. Малкитѣ дѣчица играятъ покрай нея на тревата, а по-голѣмитѣ сж вече на работа. Бащата ги храни съ своитѣ трудове. Той работи земята, жъне, събира и вършѣе житото; дѣцата тичешкомъ излизатъ да го посрѣщнатъ, когато той се връща от работа, а майката бърза да сложи трапезата за обѣдъ.

Бащата, майката и дѣцата — правятъ една челядь, глава на която е бащата. Когато челядьта е богата, тя държи прислужникъ, който ѝ помага въ работитѣ, живѣе съ тѣхъ подъ единъ покривъ и яде единъ хлѣбъ. Тѣ всички се молятъ Богу сутринь и вечерь; и всички взаимно се обичатъ, и всички единъ другиму сж по-мили от чуждитѣ. Когато нѣкой въ челядьта се разболѣе, всички скърбятъ за него, и ако нѣкой се радва, всички се радватъ заедно съ него.

Когато нѣколко колибки сж събрани заедно и нѣколко челяди живѣятъ една до друга, тѣ правятъ село. Жителитѣ на едно село винаги се виждатъ помежду си, когато сж на работа. По своитѣ работи тѣ ходятъ на една управа (канцел. сждъ), за купуване едно — друго отиватъ на сжщитѣ пазари, и когато църковното клепало ги вика на Божията служба, тѣ отиватъ всички заедно на обща молитва. Когато нѣкой въ селото падне въ нужда или въ злочестина, то неговитѣ съседи му помагатъ или го утешаватъ.

Нѣколко села и градове, които захващатъ по-голѣмо мѣсто, правятъ държава, която се отдѣля отъ другитѣ държави съ рѣки, планини и морета. Всичкитѣ жители отъ една държава сж едноземци: помежду си тѣ говорятъ на единъ езикъ, живѣят помежду си въ миръ и се управляватъ отъ единъ господарь. На земята има много държави, населени отъ разни народи, пресѣчени съ планини, рѣки и езера. Народитѣ се движатъ по земното кълбо и ходятъ нагоре надоле както мравкитѣ въ своитѣ мравуняци. Нѣкои отъ тѣхъ ходятъ почти безъ облѣкло и сж черни отъ горливитѣ лжчи на слънцето. Други напротивъ се обличатъ въ топли кожуси, за да се запазятъ отъ студъ.

Всички ние образуваме една челядь и имаме единъ татко на небесата. Той познава всѣкиго отъ насъ. Всѣки народъ Му се моли на своя езикъ. Той всички разбира, всички слуша и за всички се грижи.

Колкото високо и да стои човѣкъ, той не може да каже, че стои по-високо отъ правосждието и наказанието Божие. Въ каквато низка срѣда и да се роди той, всѣкога има самаго Бога за свой помощникъ и застжпникъ.

Това, че е така, разбрахъ, когато порастнахъ и се изучихъ, когато почнахъ редовно да чета Евангелието и Библията. А какво мислѣхъ, когато бѣхъ дѣте?

— Ще ви разкажа!

Бѣхъ на 8 години, когато живѣехме въ Смоленската губерния. Нѣмахме свой имотъ и кжща, а живѣехме въ имението на единъ много богатъ човѣкъ, на когото татко ми плащаше наемъ. Французитѣ въ това време бѣха на руска земя. Москва горѣше и много хора бѣха убити. Ние, глупавичкитѣ деца, се страхувахме отъ французитѣ и си представяхме, че сж страшни, черни и че изъ устата имъ излиза огънь. Боехме се . . . Съвсемъ глупави бѣхме и нищо не знаехме.

Ето свърши се войната и подгониха французитѣ назадъ; казваха, че презъ нашето село ще преведатъ пленници. Любопитно бѣше за всички да видятъ французитѣ. Веднажъ татко влезе въ кжщи и каза на мама: „Французина е близо!“ Сърцето ми примре, но ми се искаше да погледна,

Азъ излѣзохъ на двора, при вратнята и гледамъ, а бѣше тъй студено на двора — азъ треперя и чакамъ. Гледамъ върви много народъ и виждаше се, че не сж наши; снага въ дрипи огъната, нѣкои съ обуща, а други съвсемъ боси; въ лице нито капчица кръвъ, изсъхнали всички, поблѣднѣли, бѣли! Вървятъ, клатятъ се и стенятъ: „Хлибъ, хлибъ!“ — хлѣбъ искаха. А отзаде имъ войници съ пушки.

Стана ми много жално за тѣхъ, така жално, че не мога и да кажа. Отърчахъ вкжщи, грабнахъ самунъ хлѣбъ и на улицата. Тамъ затичахъ къмъ предния пленникъ, и страхътъ ми изчезна, — давамъ хлѣба. А той, като ме видѣ, по своему почна нѣщо да бъбри, поглади ме по главата и почна жаловито да ме гледа и плаче . . .

Откараха ги. Мислѣхъ, че татко ще ми се кара за хлѣба, но не — нищо не ми каза той.

И разбирамъ азъ сега, че всѣки човѣкъ е Боже създание, всѣкиму теглото не е сладко; французинъ ли билъ или татаринъ — все едно. Къмъ всѣкиго трѣбва да имаме милость и извикаме: земни народи, бойте се отъ Бога, призовавайте неговото име, покорявайте се на неговитѣ свети закони.

Нат. Гротъ.

Преводъ отъ руски.

Рупчето го погубило.

Въ едно село живѣеше момчето Игнатъ. Баща му, Прокопъ, ходѣше на работа въ града и често завеждаше тамъ съ себе си и Игната. Въ града единъ търговецъ хвърли око на Игната.

— „Остави малкия при мене, — каза той на Прокопия. —Азъ ще го обличамъ, обувамъ, храня и ще го изуча, та кога му дойде времето, току вижъ и самъ той станалъ търговецъ.

Прокопий помисли, помисли за своята бедность и бездомничество и се съгласи. Отъ тогава Игнатъ живѣеше въ града и бѣше всѣкога облеченъ обутъ и нахраненъ. Каквото и да му поржчаше търговеца, Игнатъ всичко честно изпълняваше. Всѣкакви нѣща, а даже и пари, носеше Игнатъ и никога търговецътъ не забеляза нѣщо лошо въ него.

Веднажъ на търговеца му донесоха цѣла торбичка съ никелови блестящи рупчета. Отъ рождение Игнатъ не бѣ виждалъ толкова пари. Той дълго време се любуваше да гледа, какъ търговеца звънеше по масата съ рупчетата и ги нареждаше на купчинки за по лесно преброяване. Най-после търговеца прочете паритѣ и ги изсипа отново въ торбичката, която заключи въ сандъка и излезе на двора.

Игнатъ гледа, на масата останало едно рупче — такова хубавичко, новичко. Искаше му се да извика на търговеца, че е забравилъ едно рупче, но се спре и като се спре се замисли: „Търговеца нà има цѣла торбичка съ такива рупчета. Защо му е едно? Той не го е забелезалъ, а пъкъ на мене то ще послужи“.

Послуша Игнатъ лукавия гласъ на мисъльта си и турна рупчето въ джебъ. Търговецътъ никакъ не забелеза рупчето, а Игнатъ си купи съ него баничка. Като я изяде, поиска му се още.

Намѣри веднажъ време и укри не рупче, ами цѣлъ левъ, но не за дълго остана тоя левъ. Отъ тогава Игнатъ почна да чувствува тжга за пари: той мислеше само за това, какъ да се снабди съ пари.

Отначало той вземаше по единъ левъ, по после все повече, докато веднажъ укри толкова пари, че не ги и брои. И що стана? Ето що!

Наскоро следъ това, презъ това село, гдето живѣеше Игнатъ, водѣха затворници въ окови. Народъ стоеше настрана по улицитѣ, гледаше затворницитѣ и даваше на нещастнитѣ по нѣкоя пара и парче хлѣбъ. Изведнажъ единъ отъ затворниците, съвсемъ младо още момче, се спре за минута и, като се хвърли на шията на стоящия тамъ побѣлѣлъ старецъ, високо зарида и каза:

— Ахъ, татко, татко! рупчето ме погуби. Съ рупче почнахъ и до какво дойдохъ.

Това бѣше нашия Игнатъ.

Превела отъ руски: Зора.

Следъ потопа.

Ной ималъ три сина: Симъ, Хамъ и Яфетъ.

Следъ излизането имъ отъ ковчега, когато принасяли жертвата, Богъ ги благословилъ: „Плодете се, множете се и напълнете земята.“

Отъ тѣхъ, по благословията на Бога, е населена следъ потопа цѣлата земя.

Отъ начало Ноевата челядь: синове, снахи, внуци и правнуци, живѣели заедно, въ едно селище и говорѣли единъ езикъ. Но когато се намножили твърде много и мѣстностьта, на която се били заселили, имъ станала тѣсна, тръгнали да дирятъ друга -- по-обширна и по-удобна. Харесало имъ обширното поле въ Сенааръ и се заселили въ него, като си казали единъ на другъ:

„Елате, да направимъ кирпичи и да ги изпечемъ въ огънь. И употрѣбиха керпичитѣ вмѣсто камъни, а смолата употребили вмѣсто каль И рекоха: Елате, да си съградимъ градъ и стълпъ, на който върха да стига до небето; и да си придобиемъ име, за да се не разсѣемъ по лицето на всичката земя. А Господь слѣзе да види града и стълпа, който градѣха человѣческитѣ синове. И рече Господь: Ето единъ народъ, и всички иматъ единъ езикъ, и наченаха да правятъ това; и сега не ще може да имъ се забрани всичко, което сж намислили да направятъ. Елате, да слеземъ, и да смѣсимъ езика имъ, щото единия да не разбира езика на другия. И разсѣ ги Господь отъ тамъ по лицето на всичката земя и престанаха да зидатъ града. Затова се нарече името му Вавилонъ (смѣшение); защото тамъ смѣси Господь езика на всичката земя, и отъ тамъ ги разсѣ Господь по лицето на всичката земя.“ (Битие гл. 11 ст. 3—9.)

Аврамъ.

Следъ като се пръснали Ноевитѣ потомци по лицето на земята, всѣка челядъ си избрала удобни мѣстности и се заселила въ тѣхъ, като въ свои. Отъ тия челяди се намножили народитѣ съ свой езикъ, име и обичаи, едни отъ които скоро

забравили Бога и почнали да се кланятъ и молят на измислени отъ тѣхъ богове, а други се предали на удоволствия и пороци, безъ страхъ, че могатъ да бѫдатъ наказани отъ Бога.

Само въ земята Харанъ, **живѣлъ единъ добъръ човѣкъ, отъ потомцитѣ на Сима**, който почиталъ Бога иималъ страхъ отъ него. Той се казвалъ Аврамъ

Богъ за да запази Аврама отъ лошитѣ хора, между които живѣлъ, явилъ му се и му казалъ: „Излѣзъ отъ земята си и изъ рода си, и изъ дома бащинъ си, и иди въ земята, която ще ти покажа. И ще те направя народъ голѣмъ; ще те благословя и ще възвелича името ти; и ще бѫдешъ въ благословение. И ще благославя ония, които те благославятъ, а ония, които те кълнатъ, ще прокълня, и ще се благославятъ въ тебе всичкитѣ племена на земята". (Битие, гл. 12, ст. 1—3).

Аврамъ, като чулъ тия думи на Бога, взелъ жена си Сара и Лота, братовия си синъ, и напусналъ Харанъ заедно съ всичкия си имотъ и хората, които се грижели за него.

Когато стигналъ до Ханаанската земя, спрѣлъ въ мѣстностьта Сихемъ до дѫба Морѐ, съградилъ олтаръ и принелъ Богу жертва. На това мѣсто Богъ пакъ се явилъ на Аврама и му казалъ: „Тая е земята, която ще дамъ на твоето потомство."

Аврамъ, като чулъ отъ Бога, че му се дава Ханаанската земя, почналъ да търси изъ нея удобно мѣсто за шатритѣ си. Отишелъ до гората, която е на изтокъ отъ Ветилъ, настанилъ тамъ шатритѣ си и си съградилъ олтаръ за жертвоприношения. Принелъ жертва, призовалъ името Господне и заживѣлъ тихо и спокойно.

СВАНГЕЛСКИ ПОУЧЕНИЯ

Ученията Исусъ Христово.

За спасението на човѣчеството отъ грѣховетѣ му, Богъ Исусъ Христосъ приелъ човѣшки образъ и тръгналъ между него да го учи и му сочи пжтя на доброто и спасението. Кръстосвалъ градове и села, събиралъ хората и като малки деца ги учелъ какво трѣбва да правятъ и какъ да живѣятъ, за да бждатъ добри и се избавятъ отъ злото. Кротко и съ хубави думи той имъ казвалъ кое човѣкъ трѣбва да прави и кое не трѣбва. Не оставилъ нито единъ човѣшки порокъ не порицанъ и не посоченъ за такъвъ, защото мнозина не познавали пороцитѣ си и правѣли грѣхове само отъ това, че не знаели кое е добро и кое лошо, кое трѣбва да се прави и кое не трѣбва.

Наистина и прѣди Исуса Христа имало хора, въ които пребивавалъ Духъ Светий и казвали съ устата си това, което Той имъ диктувалъ, хора наречени пророци, но малцина ги вѣрвали и малцина ги помнѣли.

Злото било наделѣло и пороцитѣ били задушили доброто, на което пророцитѣ учели хората.

И подиръ пророцитѣ тичали хора, както подиръ Исуса Христа, да ги слушатъ, но малцина отъ тия хора вършели това, което научавали отъ тѣхъ.

За да покаже Исусъ Христосъ на тия, що вървѣли следъ него да го слушатъ, че малцина отъ тѣхъ ще извършатъ това що ще научатъ и отъ него, той казал тая притча.

„Излѣзе сѣячъ да сѣе. Когато сѣеше, едни зърна паднаха край пжтя; и долетѣха птици и ги изкълваха.

Други паднаха на каменисто мѣсто, дето нѣмаше много пръсть; и скоро поникнаха, понеже пръстьта не бѣше джлбока. А когато изгрѣ слънце, бидоха попарени и, понеже нѣмаха коренъ, изсъхнаха.

Други паднаха въ търни, и израстнаха търнитѣ и ги заглушиха.

Други паднаха на добра земя и почнаха да даватъ плодъ: едно сто, друго шесдесеть, а друго тридесеть.

Който има уши да слуша, нека слуша!“ (Еван. отъ Матея, гл. 13, ст. 3—9).

Когато почнало да се смрачава и хората що слушали Исуса Христа си разотишли, ученицитѣ му го попитали:

„Господи, какво значение има притчата за сѣяча?

Изслушахме я добре, запомнихме я, но не можахме да я разберемъ."

Исусъ Христосъ ги изгледалъ съжалително и имъ казалъ: „Братя мои, чуйте какво значи притчата за сѣяча:

При всѣкиго, който слуша словото ми и го не разбира, дохожда лукавиятъ и грабва посѣяното въ сърдцето му: ето какво означава посѣяното край пѫтя семе.

А посѣяното на камъни е онзи, който слуша словото и веднага съ радость го приема, ала нѣма въ себе си коренъ и е непостояненъ; кога настане скърбь или гонение заради словото, тозъ часъ се съблазнява.

А посѣяното въ търни е онзи, който слуша словото, но грижитѣ на тоя вѣкъ и примамливото богатство заглушаватъ словото, и то бива безплодно.

Посѣяното пъкъ на добра земя е онзи, който слуша и разбира словото и който принася плодъ: единъ дава плодъ сто, другъ шестдесеть, а другъ тридесеть." (Еван. отъ Матея гл. 13 ст. 19—23.)

Малки наши братя и сестри, които получавате и четете списанието „Витлеемъ", турете пърстчето си на чело и размислѣте на кои хора приличате.

Ето цѣла година получавате списанието, което ви пише и разказва за доброто, на което ни учи Господъ Богъ нашъ Исусъ Христосъ. Прие ли сърцето ви поукитѣ, които то цѣла година ви дава? Какъ се отнесохте къмъ него? — Като тия ли, които го не разбиратъ и всичко, що въ него сж приели, лукавиятъ е изтръгналъ веднага отъ сърдцето ви?

Като тия ли, които въ началото съ радость го приехте и се абонирахте за него, а по-сетне като чухте насмѣшки отъ нѣкои свои лоши другарчета защо получавате такова религиозно списание, вие се отказахте отъ него и книжкитѣ му захвърляте на страна и не разрѣзани?

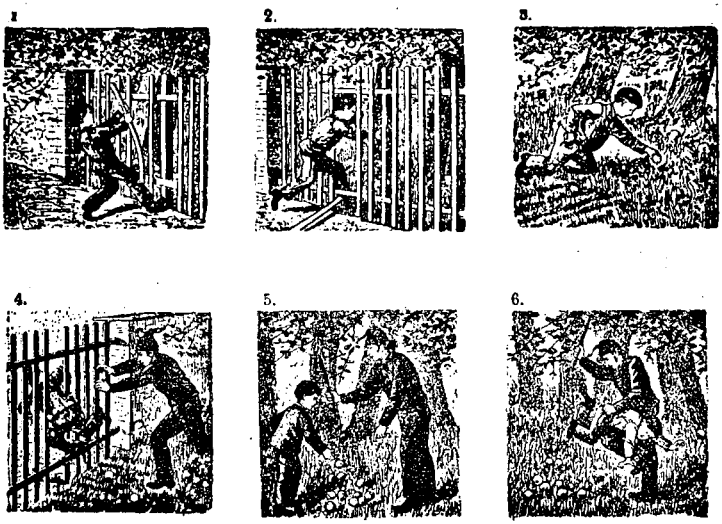
Като тия ли, на които грижитѣ, примамливитѣ игри, удоволствията и пороцитѣ не имъ даватъ време, като получатъ нѣкоя книжка отъ него, да я разрежатъ, да я прегледатъ и прочетатъ, а после да се стараятъ да правятъ това що сж научили въ него?

Или най-после, като добритѣ деца, които прочитатъ редовно всѣка книжка, обикнали сж Исуса Христа, привързали сж се къмъ него, а покрай него и съ самото списание и никога вече не ще се откажатъ да го получаватъ, да го четатъ и вършатъ това, на което то ги учи? Жътвата наближи. Цѣла година „Витлеемъ"

сѣя, а сега въ края на годината чака плодъ отъ кого сто, отъ кого шесдесеть, отъ кого тридесетъ. Втурнете се между близки и познати, между другари и другарки и ги абонирайте за идущата година на списанието. Нека „Витлеемъ“, който пръска словото Исусъ Христово да влѣзе въ всѣка кжща, въ всѣка колиба и направи хората добри, братя помежду си. Това ще направятъ добритѣ деца, абонати на списанието, въ сърдцата на които словото Исусъ Христово е намерило добра почва, добре вирѣе и добри плодове ще даде.

Малкия крадецъ.

(Разказче безъ думи.)

По горнитѣ картинки напишете разказчето и го изпратете въ релакцията. Този отъ абонатитѣ ни, който напише най-хубаво разказчето, ще получи награда едно годишно течение отъ списанието „Витлеемъ“ I година, подвързано, а на всички имената ще бждатъ помѣстени въ първата книжка отъ втората година на списанието.

Най-хубавото разказче, за което ще изпратимъ наградата, ще отпечатаме въ втората книжка на списанието, заедно съ картинкитѣ, за да го прочетатъ всички и видятъ дали заслужава наградата.

Апостолъ Петъръ и апостолъ Иоанъ.

Следъ слизането на Свѣтия Духъ надъ апостолитѣ, единъ день Петъръ и Иоанъ отивали въ храма, за да проповѣдватъ учението Христово на молящитѣ се въ него. Предъ вратата на храма, всѣки день, по време на молитва, седѣлъ единъ куцъ човѣкъ отъ рождение, за да проси милостиня отъ ония, които влизали въ него.

Този куцъ човѣкъ, като видѣлъ Петра и Иоана, когато щѣли да влѣзатъ въ храма, попросилъ да му дадатъ милостиня. А Петъръ съ Иоана се взрѣли въ него и му казали:

„Погледни ни!"

Куциятъ вдигналъ очи, погледналъ ги, като очаквалъ да получи нѣщо отъ тѣхъ. Но Петъръ му казалъ:

„Сребро и злато азъ нѣмамъ, но каквото имамъ, това ти давамъ: въ името на Исуса Христа Назарянина, ходи!" Хваналь куция за дѣсната ржка, вдигналъ го и на часа нозетѣ и глезенитѣ му добили сила.

Куциятъ човѣкъ, като се изправилъ, проходилъ и заедно съ тѣхъ влѣзълъ въ храма, скачалъ и славѣлъ Бога. Всичкитѣ, които били въ храма, познали го и почнали да се чудятъ какъ ли е проходилъ тоя куцъ човѣкъ отъ рождение.

Очудването имъ не траяло дълго време.

Понеже куциятъ не се отдѣлялъ отъ Петра и Иоана, всичкитѣ хора се събрали около тѣхъ, за да научатъ какъ е станало това чудо.

Петъръ, като видѣлъ това, обърналъ се и имъ казалъ:

„Израиляни, защо се чудите за тоя човѣкъ? или защо се взирате на насъ, като че отъ своя сила или благочестие сме го направили да ходи? Богъ Аврамовъ, Исааковъ и Якововъ, Богъ на бащитѣ ни, прослави служителя си Исуса, когото вие предадохте и отъ когото се отрекохте предъ Пилата, когато той бѣше решилъ да го пустне.

Но вие се отрекохте отъ светия и праведния и, като поискахте да ви се пустне единъ убиецъ, убихте начинателя на живота. Но Богъ го възкръси отъ мъртвитѣ, за което ние сме свидетели. И на основание на вѣра въ името му, неговото име укрепи тогова, когото гледате и познавате; да! тая вѣ-

ра, която е чрезъ него, му даде предъ всички васъ това съвършено здраве. И сега, братя, азъ зная, че вие, както и началницитѣ ви, сторихте това отъ незнание, но Богъ по тоя начинъ изпълни това, което бѣше предизвестилъ чрезъ устата на всички пророци, че неговия Помазаникъ ще пострада. За това, покайте се и обърнете се, за да се заличатъ грѣховетѣ ви, та да дойдатъ освежителни времена отъ лицето на Господа, и той да ви изпрати опредѣления за васъ Исуса Христа, за да ви благослови и отвърне отъ нечестивото ви".

Когато говорѣлъ това Петъръ и хората го слушали съ внимание, дошли свещеницитѣ и началницитѣ на храмовата стража. Като чули, че проповѣдватъ спасение чрезъ Исуса Христа, възмутили се и ги арестували.

Но мнозина отъ хората, които чули проповѣдьта на Петра, повѣрвали въ Исуса и се присъединили къмъ неговитѣ последователи. Съ тѣхъ повѣрвалитѣ мѫже въ Исуса Христа стигнали до петь хиляди.

На другия день Петъръ и Иоанъ били заведени предъ началницитѣ, старейшинитѣ и книжницитѣ, за да отговарятъ за проповѣдитѣ си.

Попитали ги: „Съ каква сила или въ кое име извършихте това?"

Петъръ изпълненъ съ Светия Духъ, имъ казалъ:

„Началници народни и старейшини, ако ни изпитвате днесь за едно благодѣяние сторено на немощенъ човѣкъ, чрезъ какво биде той изцеленъ, да знаете всички вие и всичкитѣ израелеви люде, че чрезъ името на Исуса Христа Назарянина, когото вие разпнахте, когото Богъ възкреси отъ мъртвитѣ, чрезъ това име тоя човѣкъ стои предъ васъ здравъ. Той е камъка, когото вие зидаритѣ презрѣхте, който стана глава на жгъла. И чрезъ никой другъ нѣма спасение, защото нѣма подъ небето друго име дадено между човѣцитѣ, чрезъ което трѣбва да се спасимъ."

Сждийтѣ, които знаели, че е неграмотенъ, очудили се на неговата дързость и познали, че е билъ съ Исуса, но като гледали съ тѣхъ изцѣрения човѣкъ, нѣмало какво да кажатъ.

Посъвѣтвали се помежду си и имъ казали: „Ще ви пус-

немъ, но никога вече да не говорите, нито да поучавате въ Исусово име."

Петъръ и Иоанъ, като чули това, отговорили имъ: „Предъ Бога да слушаме васъ, а не Бога, разсѫдете; защото ние не можемъ да не говоримъ това, що сме видѣли и чули."

Сѫдиитѣ, като чули тия думи, смутили се и не знаели какво да правятъ. Заплашили ги изново, но ги пуснали безъ да ги накажатъ, защото се уплашили отъ хората, които славѣли Бога за станалото.

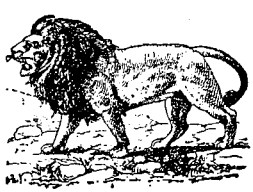
Какъ живѣели първитѣ християни.

Първитѣ християни живѣели по между си като братя, като че ли сѫ имали едно сърце и душа. Нито единъ отъ тѣхъ не казвалъ, че нѣщо отъ имота, когото е ималъ по-отрано, е негово, а всички го имали за общъ. Никой отъ тѣхъ не билъ въ лишения, защото всички, които били стопани на кѫщи или ниви, продавали ги и добититѣ за тѣхъ пари донасяли на апостолитѣ, а тѣ ги раздавали на всѣкого, споредъ нуждитѣ му.

Само нѣкой си Анания, съ жена си Самфира, като продали имота си, не донесли всичкитѣ пари на апостолитѣ. Тогава Петъръ се обърналъ къмъ дошлия при него Анания съ тия думи: „Анание, защо изпълни сатана сърцето ти, та да излъжешъ Светия Духъ и да задържишъ часть отъ цената на нивата. Догдето не бѣше продадена, не бѣше ли твоя? И слѣдъ като я продаде, не бѣха ли паритѣ въ тебе? Защо намисли това нѣщо въ сърцето си? Не си лъгалъ човѣци, а Бога.

Анания, като изслушалъ тия думи, падналъ и умрѣлъ. Следъ три часа, когато Анания билъ вече погребанъ, дошла жена му, безъ да знаела нѣщо за станалото. Петъръ я попиталъ: „Кажи ми, за толкова ли продадохте нивата?" Тя му отговорила: „За толкова". Тогава Петъръ ѝ казалъ: „Защо се съгласихте да изпитате Господния Духъ? Ето — нозетѣ на тия, които погребаха мѫжа ти, сѫ на вратата и ще изнесатъ и тебе". И тя на часа паднала на нозетѣ му и издъхнала, а хората, които погребали мѫжа ѝ, като се върнали, изнесли и нея и я погребали при мѫжа ѝ.

Това скоро се узнало от всичкитѣ християни и голѣмъ страхъ ги обвзело. Всѣки треперѣлъ да не би съ нѣщо да сгрѣши предъ ближнитѣ си и Бога. На всички живота билъ чистъ и богоугоденъ.

Новъ правописъ.

Преди три години отъ нашата азбука бидоха изхвърлени буквитѣ; **ѣ, ъ** и **ь**. Почнаха да се печататъ учебницитѣ, списанията, вестницитѣ и другитѣ книги безъ тѣхъ, а безъ тѣхъ и пишехме. Отъ начало ни бѣше трудно, но полекалека свикнахме и ни стана много лесно. Сега тия букви пакъ се въвеждатъ и трѣбва всѣки да свикне да ги употрѣбява и чете.

За напредъ и „Витлеемъ“ ще бѫде отпечатванъ съ тѣхъ. Само въ картинкитѣ, за които сѫ изработени клишета, ще остане стария правописъ, безъ буквитѣ ъ, ь и ѣ, защото ако речемъ и тамъ да ги поставимъ ще трѣбва наново да правимъ рисунки и клишета, а това е много скѫпо.

Домъ на човѣщината.

Тия дни по училищата въ страната ни бидоха разпратени апели отъ дружеството за борба съ дѣтската прѣстѫпность и покровителство на затворницитѣ. Отъ този апелъ се учимъ, че това дружество е било основано отъ добри хора въ ст. София още преди петь години. Дружеството си е поставило за цель да групира дейностьта на добрите граждани и гражданки въ страната ни въ борба срещу покварата и престѫпностьта у малолѣтните до 18 години.

Четцитѣ ни знаятъ, че и малолѣтнитѣ престѫпници се преследватъ, сѫдятъ и затварятъ. За голѣмо сѫжаление, въ последньо врѣме въ страната ни се навъдиха много престѫпници и затворитѣ се препълниха. Между тия затворници не липсватъ и малолѣтни. Тия малолѣтни затворници, казаното дружество иска да вземе подъ покровителство, да ги постави въ отдѣленъ затворъ и чрезъ добро отнасяне, съвети и занаятия да ги изправи, превѫзпита и направи добри граждани за въ бѫдаще.

Каква благородна мисъль!

Но кѫде подходящъ домъ за тия малолѣтни престѫпници? — Никѫде!

Дружеството, за да се здобие съ такъвъ, решило да построи. Отнело се съ молба до Софийското общинско управление за мѣсто. То имъ отпуснало такова безплатно, а дѫржавата имъ помогнала съ една сума отъ 250 хиляди лева. Почнали строежа на зданието, което нарекли „Домъ на човѣщината“, но едва изкарали първия етажъ и паритѣ, които имали се свършили. А за да се доизкара зданието и прибератъ въ него ма-

лолѣтнитѣ затворници, трѣбвало още много пари. Това дружеството съобщава на всички в страната съ апела си, за когото споменахме, че се разпрати по училищата. Съ него дружеството изпраща и по двѣ-три кочанчета съ билети по 1 лв., като моли всички добри хора — малки и голѣми, да си купятъ отъ тѣхъ по единъ или нѣколко, всѣки споредъ състоянието си, да се прибератъ пари и доизкара започнатото здание.

Сумата 1 левъ не е голѣма. Съ единъ левъ едва може да се купи една тухла. За това и дружеството въ билетчетата казва: „единъ левъ за една тухла". Кой колко лева внесе, толкозъ тухли подарява за зданието, въ което ще се помогне за поправянето и разкаянието на малолѣтните престжпници.

Милички деца, четци на „Витлеемъ", Христосъ, когото тжй много обичате, казва: „Помагайте на страдающите, като че ли на мене помагате. Всички сж наши братя и не трѣбва да ги оставяме да страдатъ. Помагаме ли на другитѣ и Богъ ще помогне на насъ."

Като знаете тия думи на Христа, помогнете за това хубаво дѣло. Купете по нѣколко тухли за доизграждането „Дома на човѣщината."

Грижи за бедни деца — ученици.

Какъ изнемогватъ дѣцата на бедни родители и сираци, всѣко милостиво дете знае. Нито сж топло и прилично облечени, нито пъкъ нѣкога сж добре нахранени. Всѣки день ги виждаме босички, да се угъватъ въ тънкитѣ си окъсани дрешки предъ училището, съ сухо коматче хлѣбецъ въ ржце. Треперятъ още сега въ хладнитѣ есени дни и нагъватъ сухитѣ залъци, често, твърде често намокрени съ горчивитѣ имъ сълзи. Плачатъ. А защо плачатъ миличкитѣ? Дали сж виновни въ нещо, дали сж мързеливи, дали нѣматъ желание да се учатъ, или какво още, та се тъй тежко наказватъ?

Преди години дружества и власти разполагаха съ суми и поемаха известни грижи за облекчение отъ части положението на беднитѣ дѣца, ученици: раздаваха имъ облекло, обуща, хранѣха ги въ трапезарии, а сега? Всички свиватъ рамене, пари нѣма . . .

Дѣцата, добритѣ и милостивитѣ дѣца на по-състоятелнички родители, като виждатъ това окаено положение на беднитѣ си другарчета, сами почватъ да вематъ инициативи и се грижатъ за тѣхъ.

„Господинъ учителю! — ми каза единъ ученикъ тия дни, много ми е жалъ за Георги. Той, горкичкия си нѣма татко, а майка му ходи въ тютюневата фабрика. На обѣдъ остава въ училището и яде само хлѣбецъ. И то колко, господинъ учителю, ей такова малко коматченце. У насъ мама по-голѣмо парче хвърля на котката и то потопено въ нашата гозба. Кажи му, господинъ учителю, да не остава въ училището, а да идва съ мене на обѣдъ у дома. Ние сме четирма, покрай насъ и той ще се нахрани, и тъй всѣкой день ни

остава отъ яденето и мама го хвърля."

Изслушахъ желанието на ученика си и сълзи ме задушиха, трогнатъ отъ неговото състрадание къмъ бедното му другарче. Погалихъ го по главата и излѣзохъ изъ стаята, за да се успокоя. На другия часъ, азъ направихъ достояние желанието на моя милостивъ ученикъ на цѣлото отдѣление. Изъ очичкитѣ на всички закапаха едри сълзи и се чуха десетки гласове: „И азъ искамъ, господинъ учителю, и азъ искамъ!"

Какво?

„Да водимъ Георги на обѣдъ у дома!"

Само него ли? — И Веска, господинъ учителю, и Веска. И тя е бедно сираче.

Да, и Веска! Нека бжде, както желаете. Всѣки десети день ще имате едного отъ тѣхъ на обѣдъ въ кжщи. Съобщете това на родителитѣ си и ако на нѣкои родителитѣ не се съгласятъ, утре ще ми кажете.

Дойде това утре. Не чухъ отъ устата нито на едно дете, че родителитѣ му не приематъ решението на милата си рожба.

Направихъ списъкъ и опредѣлихъ кога кой кого отъ беднитѣ си другарчета ще води на обѣдъ.

Първи ги заведохме азъ и моя милостивъ ученикъ — Благовестъ.

Училище „Св. Наумъ"
II отдѣление.

Християнска просвѣтна дейность.

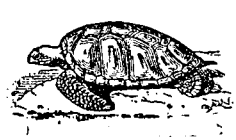
Съ настжпване на есеньта и дългитѣ есенни и зимни нощи, благоговѣйнитѣ свещеници изъ гр. Варна почватъ своята просвѣтна дейность при енорийскитѣ църкви.

Въ тия вечерни уроци, всѣки ще има случай да чуе: какъ Богъ се е открилъ на човѣка, какви трѣбва да бждатъ нашитѣ отношения съ Него, коя е неговата воля, защо дойде Христосъ между насъ, какво ни той завеща и пр. Какъ и за какво трѣбва да се молимъ, какъ да живѣемъ по между си, за да бждемъ истински Божи синове? Ще чуемъ още отъ миналото на нашата църква, т. е. какъ се е борила и победила за възтържествуване на христовата правда и истина.

Нека всѣки отиде при енорийската си църква и прочете програмата на тия вечерни уроци и да каже: „Боже, дай ми здраве, щото винаги да посещавамъ тия уроци и се науча това, което трябва да знае всѣки, за да бжде добжръ християнинъ и гражданинъ.

Уроцитѣ винаги ще бждатъ съ кратка молитва и общо църковно народно пѣние. Кой не може да отдѣли 1 часъ презъ седмицата, за да чуе волята Божия? Всички можемъ: достатъчно е да бждемъ съзнателни и да имаме добра воля и желание.

Свещ. П. Икономовъ.

РАЗНИ СРѢЧНОСТИ.

Сходни думи.

1. Съ **Й** на края съмъ отъ брашно за ядене, а безъ й — животно, което дава млѣко.

2. Име съмъ на животно съ рога, замѣните ли ми първата буква съ **б** ставамъ име на предметъ за врата.

3. — — з — — дойдохъ отъ Русия.
— — п — — предпазвамъ отъ котки.
— — в — — топля презъ зимата.

И тритѣ думи се четемъ както къмъ дѣсно, тъй и къмъ лѣво. Познайте ни кои сме!

Гатанки.

4. Червена девица седи въ тъмница, а косата й на улица.

5. На стената въ кѫта виси сито, съ ржка не свито.

6. Черна змия, огнена опашка.

Г. А. Поповъ — гара п. Тръмбешъ.

Въпроси.

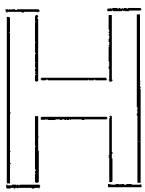
7. Кого нѣма въ България, а го има въ София, нѣма го въ града, а на файтонъ се вози изъ него?

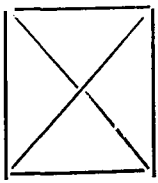
8. Коя воденица работи безъ вода, безъ огънь и безъ вѣтъръ?

9. На кой въпросъ не можешъ да отговоришъ „да“?

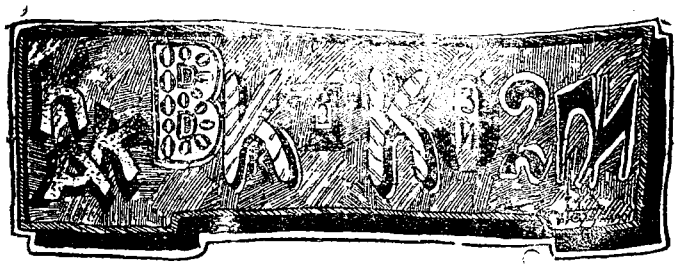
Упражнения на ржката.

10. Начертайте долнитѣ фигури безъ вдигане на ржката и безъ минаване два пѫти по една линия.

11. РЕБУСЪ.

Който отъ абонатитѣ ни пръвъ разреши правилно всичкитѣ упражнения, ще получава „Витлеемъ“ презъ втората му година безплатно, а имената на всички ще бѫдатъ оповестени въ I книжка отъ II година на списанието.

Решение на задачитѣ въ VIII книжка.

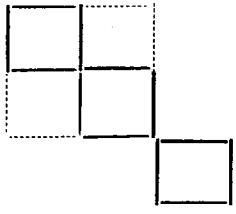
Сходни думи.

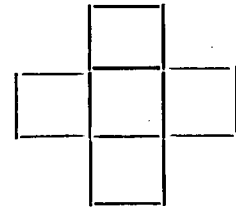
1. бор — пор. 2. Стойна — стомна. 3. кол — сол — вол — дол.

Гатанки.

4. Цвѣтѣ кросна на стана, когато се тѫче, 5. очитѣ, 6. четиритѣхъ ядки въ ореха.

Кибритени клечици.

7.

8.

Задача. 9. Петъръ ималъ 14 лева, а Асенъ 10 лева.

За рисуване.

10. Помѣстенитѣ рисунки въ осмата книжка не знаемъ кой е нарисувалъ, тъй като до 5 октомврий не ни ги изпрати никой. Ако нѣкой ги нарисува и прати по-късно, името му ще съобщимъ въ първата книжка отъ втората година на списанието.

Писмена работа.

По картинката, помѣстена въ VI и VII книжки на списанието, сж написали разкази Георги А. Поповъ отъ гара Полски Тръмбешъ, ученикъ въ II класъ; Димо Кара Йововъ отъ гр. Видинъ, ученикъ въ IV отдѣление и Светославъ Ст. Кожухаровъ отъ София, ученикъ въ I класъ

Наградата получи последния.

Закъснѣли.

Осмата книжка бѣше вече отпечатана, като получихме решения на помѣстенитѣ въ VI и VII упражнения отъ: 1. Борисъ К. Карагеоргиевъ 2. Любомиръ П. Поповъ отъ гр. Варна. 3. Мара Попова отъ гр. Казанлжкъ и 4. Райна А. Долапчиева отъ гр. Бургасъ.

Къмъ абонатитѣ ни.

Съ настоящитѣ: **девета** и **десета** книжки отъ списанието, изпращаме на абонатитѣ си и **2 брой отъ в. „Витлеемъ“.** Съ тѣхъ редакцията **завършва първата годишнина** на списанието.

Подъ печатъ е първата книжка отъ **втората** годишнина на списанието.

Тя ще бѫде изпратена на абонатитѣ ни за нова година, но ако се **презапишатъ** за абонати и си внесатъ абонаментната стойность, направо въ редакцията или на настоятелитѣ: свещеници и учители.

Всѣки абонатъ може да стане настоятель, ако запише най-малко 5 абонати. Въ такъвъ случай, той ще получава списанието безплатно.

Отъ редакцията.

Важно за църковнитѣ настоятелства.

Църковни настоятелства, които имать нужда отъ художествено изработени и трайни икони, нека се отнесатъ до художника Наумъ п. Анастасовъ въ гр. Варна, ул. „Раковска“ № 57 или до редакцията на списанието.

Сѫщия художникъ има разрешение отъ Варненския епархиялент духовенъ съветъ да работи икони и църков. живописъ. Картинкитѣ въ списанието „Витлеемъ“ сѫ изработени отъ него.

До .....

.....

В .....

.....

Открива се подписка за втората годишнина на списанието

„ВИТЛЕЕМЪ“

религиозно-нравствено списание за деца

Одобрено от Министерството на Народното Просвѣщение с заповедь № 1286 от 16 Мартъ 1923 год.

Списанието „Витлеемъ“
от 1 януарий 1924 г. стжпва въвъ втората си година.

Презъ тая година списанието ще излиза всѣки месецъ, освенъ месецитѣ юлий и августъ, подреждано отъ специаленъ редакционенъ комитетъ.

Всѣки неговъ абонатъ ще получи:

1. 10 книжки от списанието.

2. 2 броя вестникъ „Витлеемъ“ предназначенъ за родителитѣ на абонатитѣ.

3. Презъ м. септемврий, при започване на идната учебна година, **една хубава програма** и

4. **Награди** за сполучливо решени задачи, ребуси, писмени работи, рисунки и др.

Годишниятъ абонаментъ на списанието остава пакъ само

30 лв. предплатени.

Всеки който запише и предплати за **петь абоната**, счита се настоятель и ще получава **шесть** годишни течения, т. е. едно за него безплатно, а за повече от 10—20% отъ стойностьта имъ.

Отделно абонати се записватъ отъ настоятелитѣ и свещеницитѣ или направо въ редакцията, като се изпратятъ 30 лв. съ пощенски записъ.

Пари, писма и всичко що се отнася до списанието се изпраща на адресъ: **Мл. Георгиевъ, редакторъ на сп. „Витлеемъ“ въ гр. Варна.**

Печатница „Просвѣщение“ на П. Зенгиновъ — Варна.